

1.

Kou woekert in onze burchten en bunkers.
Nog even zien onze ogen de dood voorbijtrekken.
Nu nog; met de dag wordt de wereld ons vreemder, vijandiger,
Stukgeslagen, vernietigd in naam van de vrijheid.
Het leven staat ons aan de lippen.

Wij schrijven blinde brieven
Met het watermerk van de eenzaamheid.
Onze lippen reciteren rituele gedichten. Tevergeefs.
De ratten van het duister blijven knagen aan je gedachten.

Schimmen trekken bij me in zoekend naar hun verloren gezichten.
Zij herinneren. Maar wat is herinneren in de horizon van de dood?
Een leugen; een illusie als Sinterklaas of god de here.
Een vergiftigd geschenk van onze hersenen.
Een pest die sommigen maar niet kwijtspelen of afleren.

2.

Hoe moet ik al hun levens voltooien?
Hoe moet ik zovelen op zoek naar hun voltooiing
Of einde in mij te slapen leggen?
Ik heb zelf geen dak om onder te schuilen.

Tastend gaan mijn handen maar wat langs deze woorden.
In de hoop een uitweg te vinden.
Is het niet in mezelf dan toch op papier.

Om me daar te krijgen waar ze me hebben willen,
Hebben de schimmen mijn wereld naar hun hand gezet.
Velen mij voorgegaan in mijn dood

Wachten nu ergens in een tochtige wachtzaal
Op weg naar hun zoveelste einde.
Langzaam dooft in ons de as van hun verleden
En in mijn toekomst sterven zij een nieuwe dood.

3.

Een schaars gemeubelde kamer te G.
Opus 100 Schubert. Op een sofa zegt iemand:
“Een vriend van me is met die muziek gestorven.”

Een jongen onder een betonmolen. Neergebliksemd.
Innerlijk verzengd en gestikt in het beton van de omgevallen molen.
Dat was te Vinkovci. Voor het echte bloedbad.

Een priester rijdt zich op een natte weg te pletter.
Nog vroeger: een jongentje bloedend uit neus, keel en oren,
Witjes verdwijnend in een te groot ziekenhuisbed. U.Z. ook te G.

Iemand in een bad met een haardroger.
Iemand bengelend aan een touw onder een boom.
Iemand sprong onder een trein. Allemaal te G.
En dan die eerste HIV-besmettingen en aidszieken.
Hoe jonger, hoe sneller dood. Ook al te G.

4.

Leven bleek een ongeregeld spel.
Ik kan er inkomen dat niemand mij één en ander uitlegt;
Maar dat de regels van moment tot moment veranderden
Ging me toch te ver. Of was het “à la tête du client?”

Sommigen past dit spel wonderwel.
Zij wandelen elkaar in en uit alsof
Hun levens maar een broekzak groot zijn.

Zelf ben ik aan een tocht begonnen
Waaraan mijn voorouders enkel versleten schoenen overhielden.
Opgejaagd, zonder rust noch roest ben ik een hijgend dier
In een veel te enge kooi. Iedere dag dezelfde tralies.

Dezelfde oude karkassen om aan te knagen,
Hetzelfde bakje water dat een ondergelopen savanne moet voorstellen.
En overal die ogen die je dof aanstaren van 10.00 uur tot sluitingstijd.

5.

Al lang was mijn lichaam niet meer het mijne.
Het was me even uitgeleend door “De Anderen”.
Zwervers door mijn tijd, zij die voorbijgegaan
Terugkeerden om mij de pacht op te zeggen.

Als ik iets doe of denk; denk ik
Voor wie of wat doe ik dit of dat
En waarom doe ik het zoals ik het nu doe.
In elk gebaar, elk woord, elke daad wonen ze zonder naam.

Voltooid en verleden in hun moeizaam ontgonnen gedachten
En emoties, met ogen vol grauwe staar uitkijkend naar wat verte
Hun nieuw “eens”, hun “ooit”, om niet te verdwalen in hun afscheid.

Wat kan ik daaraan doen. Ik loop als iedereen ook maar wat te zwerven.
Als zij, met bloedend hart, een hoofd vol heimwee
Om wat zij niet meer zijn, om wat ze nooit waren.